

ELENA ȘTEFAN

AȘA AM FOST EU

Proză scurtă

Ediția a doua, revăzută și adăugită

WWW.CORESINET

CUPRINS

7	PREFAȚĂ
9	VIAȚĂ UITATĂ PE UN FIR DE NISIP SĂLBATIC
18	AGONIA
23	PARTE DIN NATURĂ
26	AȘ FI VRUT DOAR O VORBĂ
29	COLIBA VISTANEI
39	PASĂREA COMORII
43	OGLINDA
57	MEMORII DIN SUFLET
61	LICEEANA
67	O VIAȚĂ ÎNTRERUPTĂ
70	VINO CĂLĂTOR
74	PEREȚII VERZI

83	UN SICRIU MĂ ÎNVELEȘTE... ȘI-UN PĂMÂNT MĂ ȚINTUIEȘTE
89	TROFEUL VIEȚII... MORMÂNTUL...
102	POVEȘTEA MEA, A TA, A EI...
107	REGRET
109	UMBRĂ DIN UMBRĂ
115	BARCA
122	MĂCAR PE ĂSTA L-AM IUBIT
125	ENJOY IT
127	IAȚĂ RAI
129	INFINIT

străfundul pământului până în mijlocul Titanilor, apele întinse, adânci sau curgătoare mi-au însoțit copilăria, mi-au oglindit sclipirea și m-au învățat tăcerea.

Viață uitată pe un fir de nisip sălbatic

Simt că ceva mă sufocă și decid să-mi iau câteva zile libere, să plec acolo unde „s-a născut veșnicia”. Am văzut multe locuri minunate, dar niciunul nu se compară cu Letea, satul din inima Deltei. Mi-e dor de pădurea sufletului meu, care mă cunoaște atât de bine.

Mi-e dor de apele acestui pământ. Apele de aici m-au învățat cum să mă strecur printre pietrele vieții, păstrându-mi limpezimea. Dunele de nisip m-au lăsat să le urc și m-au făcut mai înaltă decât copacii de la coroanele cărora am învățat că trebuie să mă modelez după situații în viață, așa cum se modelează frunzele sub puterea vântului, dar cel mai important, m-au învățat să revin la forma inițială.

În acest sat au trăit bunicii mei pe linie paternă și mi-am petrecut puține vacanțe, dar mirifice. Bunicul era cunoscut în sat sub numele de Gheorghe Pădurarul, un om foarte înțelept, care pe lângă menirea lui, îl vedeam mereu citind poezii și studiind hărți.

Am petrecut puțin timp cu bunicul meu, pentru că viața nu i-a fost prea bine hărăzită. Mi-l amintesc cum stătea pe banca verde din grădinița cu flori. Avea o pipă maro în colțul gurii, iar ochii îi erau mici și negri precum doi sâmburi de măsline. Îl văd și acum așezându-și pălăria fără să-și tulbure gândurile care-l alergau spre infinit.

Acum, locurile acelea sunt goale, dar mai păstrează un parfum unic, o viața ascunsă pe care o caut mereu.

N-am crezut vreodată că o să vină O ZI. Ei, bunicii mei, erau cerul și pământul, apa și lumina, iubirea și începutul.

Credeam că oriunde m-aș duce, orice aș face, când voi deschide poarta curții lor, vor fi tot acolo, tot la gura sobei, potrivit focul pentru cele mai gustoase bucate, pentru plăcinta din cuptor și pentru plachia de pe plită.

Apoi bunica întindea foaia pentru vareniche, acele plăcințele fierte, cu brânza, peste care puneă smântână. Toate bucatele erau preparate cu ingrediente din grădina lor, muncite de ei.

Ajung în fața porții, pe care cândva o deschideam ca la mine acasă.

Acum mi-e străină și nu mai spune nimic. Bucătărioara era tăcută, iar la gardul oborului nu mă mai aștepta cu o cană de lapte proaspăt muls, pe masa de la cabețea nu mai erau roșiile imense și gustoase și nici

castronul cu smântână de al cărei gust n-am reușit niciodată să mă satur.

Pepenii, Dumnezeu, cât erau de gustoși și-mi ajungea zeama lor până la coate. Mereu avea bunica un sort cu buzunare mari din care scotea câte o bomboană.

Perjele erau cele mai râvnite. Erau perele puse în tavă și lăsate la soare. Le așeza pe acoperișul șopronului, promițându-ne că vom primi când vor fi gata. Nu mai apucau. Puneam scara și tot ajungeam la ele. După ce savuram câteva, le răsfirmam pe cele rămase, să nu se prindă bunica... și tot așa... până când nu mai aveam ce răsfirea.

În vârtoarea durerilor zăresc o fetița brunetică, în picioarele goale, care trece iute pe lângă mine. Trânțește poarta, iar pașii ei sunt opriti în fața fântânii din mijlocul curții. Se apleacă să-și oglindească ochii în apa limpede. Apucă un cârlig în vârful căruia pune un cufăr și-l lasă în fântână.

O priveam și mă minunam că, deși era o mână de om, puneă singură apa în lighenaș pentru a-și spăla mânuțele murdare de zeamă de pepene. Un cățeluș își face apariția în preajma ei. Îl ia iute în brațe și fuge cu el în spatele grădinii, pentru a-l înapoia mamei lui.

De prin porumb, se ivește o femeie hotărâtă în mișcare și vorbă, care aducea cu ea un pepene imens. Fetița s-a așezat cumițică pe bancă și aștepta o felie.

O amintire prăfuită stă atârnată într-un colț de memorie. Încerc s-o ignor, dar cere tribut. Mă prinde între trecut și viitor, iar prezentul e tăcut

O altă imagine își face loc printre genele mele umezite de amintiri. Stăteam toată familia la masă. Toți mâncau și-și vedeau de farfurie. Nu prea aveam poftă și-i studiam pe maturii care nu se priveau. Mă întrebam ce e în mintea lor. Tot analizând pe fiecare, îl zăresc pe bunicului meu care nu mânca. Ochii mi-au alunecat lângă farfuria lui și-am văzut că nu avea lingură. M-am ridicat și m-am întors cu o lingură.

Mai privesc o dată gospodăria care a fost a bunicilor mei și-mi îndrept pașii spre marginea satului pentru a-mi petrece timpul în singurătate și libertate.

A doua zi mă trezesc de dimineața, ca să nu pierd spectacolul naturii. Valurile somnoroase și leneșe ale Dunării se întindeau ușor pe malul bătrânului fluviu.

Cam rușinos își făcea apariția și globul de foc, care arunca săgeți calde de lumină peste natură. După o dimineața liniștită cu apariții lente, vântul începu să încrețească suprafața apei care se întindea cu valuri furioase și înspumate pe plaja strălucitoare și populată de o mulțime de scoici.

Câțiva pași depărtare de plajă, se întindea impunătoare pădurea. Această componentă a naturii însoțea plaja și cursul apei ca un străjer care-și apară frumoasele.

De prin copaci se auzeau cântecele păsărilor, iar frunzele dăruiau fluturi viu colorați.

Era o atmosferă feerică. Diverse păsări, diverse cântece, diverse culori. Deodată, pe cerul senin, niște nori supărați au început să se alerge, să se certe, ca mai apoi să plângă cu lacrimi mari de cristal. Picăturile curgeau neîncetat, tot mai repezi creând o minunată melodie la întâlnirea lor cu suprafața apei și a frunzelor.

Soarele dispăruse, ca și păsărelele cu melodiile lor, iar vântul dansa cu nisipul până în slăvile cerului. În doar câteva secunde, peisajul de odinioară se transformase în haos. Am admirat, preț de câteva ore, toanele dulci ale naturii.

Mă eliberam totodată cu ea.

Am ridicat privirea spre cer și-am zărit norii care se retrăgeau printr-un dans ciudat, lăsând loc cerului limpede. M-am gândit că ar fi minunată o plimbare în picioarele goale prin nisipul proaspăt umezit și mi-am îndreptat cărarea spre pădure.

De pe frunze cădeau în ușoare rostogoliri picăturile de ploaie dând impresia că toată pădurea plânge. Ici-colo, începură să se audă trilurile păsărelelor, iar curcubeul nu-și întârzie apariția ca un pod peste apă. Prezența lui îmbogățește peisajul armonios, care desfăta privirile oricărui muritor.

Mi-am dat seama că timpul trecuse așa de repede abia după ce am văzut cum Soarele își apleca fruntea și înroșea cerul de ciudă.

În scurt timp, își făcu loc pe cer Luna împreună cu micile ei slujnice, care începură,acompaniate de păsările nopții, să-și spună poveștile în oglinda apei. Pădurea era doar o umbră.

A doua zi am hotărât să merg la pescuit. Am aruncat undița și m-am întins la soare, pe nisipul calduț. Pleoapele erau tot mai grele și-un somn dulce mă cuprindea tot mai mult.

Ieșeam dintr-o colibă de stuf de la marginea pădurii. Mi-am luat undițele și-am plecat spre apa.

După ce m-am spălat pe ochi, mi-am aranjat părul în oglinda apei, m-am suit în barcă. Vântul îmi mângâia pielea arsă în repetate rânduri de soarele mult prea puternic.

Mi-am lăsat ustensilele de pescuit în apă și m-am întins în barcă.

Eram un pustnic. Tânjeam după compania unui muritor. Nici nu mai știam cum e să vorbești cu un om. Îmi petreceam zilele prin pădure, după vânat sau pe apă după pește. Începusem să înțeleg limbajul naturii, să cunosc fiecare taină, dar tot mi-era dor și de un om. Oglinda apei îmi arăta în fiecare zi un om tot mai cărunț

și mai ridat, tot mai ars de soare și cu un miros și o culoare de pământ.

Într-o zi stăteam pe o cărăruie. Sec mă uitam în stânga și-n dreapta... iar în stânga și iar în dreapta. Pustiu. Îmi îndrept ochii înspre pădure și încep să râd ca un dement. Era o bucurie exprimată într-un mod primitiv.

Din conturul copacilor se desprindea o siluetă care se apropia tot mai mult de mine. Zâmbetul meu devenea tot mai amar pe măsură ce se apropia .M-am întors cu spatele la acest individ și mi-am lăsat ochii să se alinte în minunata priveliște a Deltei. Coliba mea, care m-a adăpostit atât amar de vreme... era la pământ.

M-am trezit plângând. Fața mă frigea teribil. Soarele mă prinsese cam mult în timpul somnului. Am împachetat tot și am luat drumul spre casă gândindu-mă tot mai intens la visul din vis.

Vaporul își făcea loc prin apa verzuie a Dunării. Peisajul era atât de mirific, încât îți dădeau lacrimile de bucurie când zăreai căluții sălbatici ori pelicanii care se eliberau cu fiecare bătaie de aripi. Aerul curat al deltei îmi umplea sufletul de fericire. Îmi lăsam ochii să-mi umple sufletul cu libertatea naturii.

Timpul fugе înapoi și-o văd pe mama la o măsuța citindu-mi dintr-o carte „Povestea motanului palavragiu”. Mi-o cumpărase mama, când așteptam vaporul. Studiam cartea ca pe ceva unic, minunat și încântător.